

[Erik Eriksen.]

som under en opdagende Konjunktur meget vel kunde tænke sig at faa Tillægsgjord, nu ikke er slet saa ivrige derefter.

Jeg maa sige til den højtærede Minister, at jeg fremdeles er imod den Udvidelse af Tremandsudvalgenes Arbejde, som han foreslaar, og som jo er Begrundelsen for, at de skal lovfæstes. Jeg tror, at Udvalgene udmærket kan løse deres Opgave, saaledes som de er nu, og jeg tror ogsaa, alle Parter er bedst tjent med, at man bliver ved den nuværende Ordning.

Ministeren nævnte et Angreb, der havde været paa ham i „Aarhus Amtstidende“, et Angreb i Anledning af den Kommission, der sidder og arbejder med Loven af 1925. Det er rigtigt, at denne Kommission blev nedsat i min Tid, idet jeg syntes, Arbejdet løb parallelt med det Arbejde, der gøres i den Kommission, som behandlede Jordlovene. Det er ogsaa rigtigt, at den højtærede Minister ikke kan have Ansvaret for Kommissionens Arbejde, lige saa lidt som jeg kan det, men det er heller ikke det, der har Interesse. Det, der har Interesse, er, om den højtærede Minister vil følge de Retningslinier, der var trukket op, eller ikke. Jeg vil ikke følge de Retningslinier. Det er derom hele Striden staaer, det er det, der har Interessen.

Jeg mener som sagt, det er Ministeren, der nu har Udspillet. Det er Ministeren, der skal svare paa, om han ønsker Samarbejde eller ikke. Jeg sagde i Gaar, at Forslaget, som det foreligger her, er en Udfordring, og det mener jeg fremdeles. Jeg forstaar nu, at den højtærede Landbrugsminister ikke har lagt Mærke til den Udtalelse, Ministeriets Chef har fremsat om det ønskelige i Samarbejde, og det er vel ogsaa tilgiveligt, at Ministeren ikke har lagt Mærke til den. Udtalelsen er jo først af nyere Dato, i gamle Dage kendte man ikke til den Slags. Derfor kan jeg ogsaa tilgive Landbrugsministeren, at han ikke har hæftet sig ved sin Chefs Udtalelser.

Victor Larsen: Det ærede Medlem Hr. Aage Fogh kom i sin Indledning ind paa Udtalelser af nu afdøde Folketingsmand Ulrich, som i 1919 under Behandlingen af Jordlovene førte Ordet for de Konservative, og det ærede Medlem vilde drage en Parallel mellem dem og mine Udtalelser, idet Ulrich dengang havde advaret imod Udstykningen og sagt, at den vilde kunne bringe mange Ulykker med sig. Ja, det har Udviklingen desværre ogsaa vist, at den har gjort, det er i mange Tilfælde ikke gaaet

saa forfærdelig godt. Jeg kender saaledes et Tilfælde med Udstykning af en Præstegaards Jorder: to af dem, der fik Jord, gik fallit, den ene hængte sig, det var en Haandværker fra Byen, som opdagede, efter at han havde faaet Jord, at han aldrig mere saa kontante Penge. To klarede sig udmærket, men de hørte netop til den Type, der altid kan klare sig, de kunde begge leve paa en Graasten. Jeg vil ogsaa gerne spørge det ærede Medlem Hr. Aage Fogh, hvordan Forholdene egentlig var i Store Karleby en Overgang.

Det er desværre saadan — deri er jeg i alt Fald enig med det ærede Medlem —, at mange Gange klarede første Generation sig ikke synderlig godt, og det er det, der er Udgangspunktet for mine Betragtninger. Vi lever nemlig i en Højkonjunktur, og det skal desværre nok vise sig, at mange, som nu faar Jord, ogsaa vil klare sig rigtig daarligt i den Nedgangsperiode, der kommer. Det kan saamænd godt være, at det stort set kommer til at knibe for os alle sammen, fordi Højkonjunkturerne har medført, at vi er blevet alt for forventede, og jeg mener heller ikke, at man ud fra dette skal sige til de unge, at nu skal de slet ikke begynde paa noget som helst, for det vilde efter min Mening være livsfjendsk, og Ungdommen maa jo heller ikke være saadan, at den ikke tør noget. Men man skal bare, synes jeg, nøgternt erkende Vanskelighederne, de overordentlig store Vanskeligheder, der er, og ogsaa sige Tingene ganske klart, som de er.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Aage Fogh angaaende Udtalelsen om denne Million Tønder Korn til de smaa Brug, at jeg har aldrig nogen Sinde sagt, der ikke kunde avles Korn paa de smaa Brug, og at man ikke kunde avle lige saa meget Korn der som paa de store — det viser sig i øvrigt, at det kniber somme Tider. Nej, det jeg har sagt, er, at naar man udstykkede som nu til Bunds, saa skulde det nok vise sig, at det vilde komme til at knibe, eller rettere, at man ikke kunde skaffe Korn herhjemme, og at man i hvert Fald nok skulde se Udskrivningstal for de smaa Brug, som man ikke havde drømt om, naar man ikke længere havde de store Brug at trække paa med den stærkt stigende Skala, som Udskrivningen nu foregaar efter. Jeg indrømmer, at Kornet maatte man naturligvis tage i de store Brug, hvor det var. Det kan ikke nytte at tilsløre, eller at man synes at have glemt, at de smaa Brug fik 1 Million Tdr. aarlig, at det ikke blot var de 30 000—40 000, der fik det, men at det var 70 000—80 000 Husmandsbrug. Det skulde med en